

Masz wiadomość

od św. Gerarda

Miesięcznik parafii św. Gerarda
ul. Wiejska 17, 44-121 Gliwice
tel. 32 270 74 10
www.swgerard.pl

Nr 4/2022 (6)

10.04.2022 r.

C
H
R
I
S
T
O
S

A
N
E
S
T
I

E-mail od Nadawcy

Szanowni Czytelnicy,

Oddajemy do Waszych rąk najbardziej radosny numer naszej parafialnej gazetki, numer wielkanocny. Nie ma lepszej nowiny, niż fakt Zmartwychwstania Chrystusa, który poprzedziła zbawcza męka i śmierć na krzyżu naszego Pana.

W tym numerze chcielibyśmy podzielić się z Wami nie tylko tą wielkanocną radością, ale również głęboką teologią wydarzeń, które będziemy celebrować w nadchodzących dniach. Pomoże nam w tym obraz ikony zamieszczony na stronie tytułowej, której symbolikę opisujemy w „Liście od Nie(Znajomej)”, oraz „Zapiski Ceremoniarza”, które wprowadzą nas w misterium Triduum Paschalnego. Życzenia wielkanocne, refleksja nad Bożym Słowem i przybliżenie sylwetki św. Tomasza stanowią dopełnienie tematyki szóstego już wydania „Masz Wiadomość”.

Mamy nadzieję, że niniejsza lektura pomoże Wam w głębszym przeżyciu nadchodzących Świąt.

Życzenia świąteczne

czyli list kapłanów do Parafian

Drodzy Parafianie,

W wydarzeniach nadchodzących dni będziemy mogli jeszcze raz doświadczyć łaskowości Boga, który wydał swego Syna za nasze grzechy. Bóg chciał nas przez ten fakt zapewnić, że wobec nas nosi w swoim sercu zamiar życzliwej miłości. *W tym przejawia się miłość, że nie my umiłowaliśmy Boga, ale że On sam nas umiłował i posłał Syna swojego jako ofiarę przebłagalną za nasze grzechy* (1J 4, 10).

Na czas Świętego Triduum Paschalnego życzymy Wam głębokiego zjednoczenia z Chrystusem, który składa swoje życie w ofierze za zbawienie świata i otwiera nam w ten sposób źródło mocy i siły. Życzymy Wam również zapału uczniów idących do Emaus, którzy odkryli wielkanocną radość i gotowość do składania świadectwa, jak też wielu łask Chrystusa Zmartwychwstałego, które pozwalają nam już teraz żyć nowym życiem.

Na radosny czas Świętego Triduum Paschalnego i Wielkanocy z serca Wam błogosławimy.

List od (Nie)Znajomej

czyli kobiecą ręką pisane

*I jak w Adamie wszyscy umierają,
tak też w Chrystusie wszyscy będą ożywieni*

(1 Kor 15, 22)

Drogi Przyjacielu,

Czy pamiętasz opis ikony „Bożego Narodzenia” w świątecznym numerze naszej gazetki? Pozwól, że w przededniu Świąt Wielkiej Nocy przybliżę Ci tym razem symbolikę i teologię ikony „Zmartwychwstania” (z gr. *Anastasis*), która nosi również nazwę „Zstąpienie do Otchłani”. Patrząc na zdjęcie tej ikony zamieszczone na tytułowej stronie gazetki zgodzisz się zapewne, że ten ikoniczny obraz najważniejszego wydarzenia w dziejach chrześcijaństwa różni się znacząco od typowej grafiki wielkanocnej kartki. Jesteśmy przyzwyczajeni do wizerunku triumfującego Chrystusa z chorągwią w dłoni lub Zmartwychwstałego w białych szatach, rozmawiającego z przejętą Marią Magdaleną. W przypadku ikony, o ile możemy domyślić się symboliki Chrystusa w centrum obrazu, to już obecność pozostałych postaci i przedmiotów może być niezrozumiała. Dlatego, zapraszam Cię w podróż do misterium Zmartwychwstania Chrystusa opisanego w ikonie *Anastasis*.

Na początku muszę wyjaśnić, skąd podwójna nazwa tej ikony: „Zmartwychwstanie” i „Zstąpienie do Otchłani”. Wynika to z tego, że ikona nie opisuje zmartwychwstania *sensu stricto*. Nie można opisać czegoś, czego nikt nie był świadkiem. Natomiast możemy opisać znaczenie i sens tego wydarzenia i to właśnie robi ikona *Anastasis*, albo bardziej poprawnie „Zstąpienie do Otchłani”.

W centrum obrazu znajduje się postać Chrystusa otoczona niebieskimi elipsami. Jest to mandorla, która symbolizuje boską moc oraz Królestwo Niebieskie. Chrystus ubrany jest w lśniącą białą szatę oznaczającą czystość i chwałę Zmartwychwstania. Szata przypomina tę z ikony „Przemienienia”, opisującej Chrystusa w blasku chwały w obecności Eliasza, Mojżesza oraz trzech Apostołów (por. Mt 17, 1-8). Na ikonie *Anastasis* postać Jezusa ma zaskakujący układ i dynamikę. Z jednej strony sprawia wrażenie, jakby wychodziła, albo wręcz wyskakiwała z czeluści pociągając ze sobą za rękę starszego mężczyznę. Z drugiej strony powiewające szaty sugerują, że Chrystus spada w dół. Czy autor

ikony miał problemy z prawami natury? Nic bardziej mylnego. Ten „pseudograwitacyjny” układ ciała Chrystusa symbolizuje jedną z najistotniejszych prawd naszej wiary: Chrystus jest Panem wszechświata, jest Panem Kosmosu i wszystkich praw nim rządzących. Czas, przestrzeń i prawa natury nie działają na tej ikonie. Są pod Jego władzą, tak jak śmierć i szatan, który został właśnie pokonany. Idźmy dalej... Czym są te dziwne płyty, pod stopami Jezusa? To wrota Otchłani wyłamane przez Chrystusa w momencie zbawczej śmierci i zmartwychwstania. Są one ułożone na kształt krzyża, bo to Krzyż jest narzędziem zbawienia, narzędziem naszego odkupienia, wyrwania z Otchłani. A czym jest owa Otchłań? Otchłań przedstawiana na ikonach kolorem czarnym symbolizuje śmierć, ciemność, zło, grzech, samotność, cierpienie, ale także miejsce, gdzie znajdowały się dusze starotestamentalne. W Otchłani możemy dostrzec porzucane przedmioty: łańcuchy, klucze i zamki symbolizujące „żelazne wrzeciądze”, o których skruszeniu mówi Psalm 107 *gdyż bramy spiżowe wyłamał i skruszył żelazne wrzeciądze* (Ps 107,16) oraz gwoździe oznaczające Mękę Chrystusa, dzięki której nasz Pan uwalnia nas od śmierci, ciemności, zła... Wyciąga nas z Otchłani, tak jak pierwszych rodziców. Tak, mężczyzna, któremu Jezus podaje dłoń to Adam, a kobieta obok niego w czerwonej szacie to Ewa - pierwsi rodzice, którzy od początku świata czekali na Zbawiciela. Pozostałe postaci to król Salomon, król Dawid, Jan Chrzciciel, prorocy i inne sprawiedliwe, starotestamentalne dusze. Wszyscy oni wyczekiwali aż Jezus wyzwoli ich z Otchłani.

Najbardziej symbolicznym i głębokim motywem tej ikony jest właśnie spotkanie dwóch dłoni „starego i Nowego Adama, śmierci i życia, tęsknoty i spełnienia”¹. Jest to symbol miłosiernej miłości Boga pochylającego się nad grzesznym człowiekiem. Z ikony tej Jezus mówi do nas: „Ten świat kłamie. Nie wierz mu. Ten świat będzie ci mówił, że rządzi nim pusty czas i przestrzeń, że jest on wyzbyty z Boga, podczas gdy JESTEM obecny w każdej jego cząstce, nadając jej sens, cel i kierunek”². I tę prawdę celebруемy w te nadchodzące Święta: Chrystus umarł, zmartwychwstał i JEST.

Z życzeniami pięknych Świąt Wielkiej Nocy,

Nie(Znajoma)

Na podstawie:

1. „Ikony w Polsce”, ks. Michał Janocha, wyd. Arkady
2. „Ikony Zbawienia”, Nadia Miazhevich i Jan P. Strumiłowski, wyd. Tyniec, 2017
3. „Studium Ikony”, Janina Różycka-Klejnowska, ks. Dariusz Klejnowski-Różycki, wyd. ŚSI, 2018

Z zapisków ceremoniarza #5

czyli o liturgii Triduum Paschalnego
okiem Agaty i Mariusza

Święte Triduum Paschalne, czyli najważniejszy okres w roku liturgicznym, rozpoczyna się w Wielki Czwartek wieczorem Mszą Wieczery Pańskiej, a kończy nieszporemami w Niedzielę Zmartwychwstania. Różne obrzędy, które składają się na kolejne dni Triduum stanowią tak naprawdę jedną całość; są pamiątką jednej tajemnicy, w której Męki i Krzyża nie można oddzielić od Zmartwychwstania, w której Chwała przychodzi przez Krzyż, a Życie rodzi się ze śmierci. W tych dniach nie tylko wspominamy zbawczą Mękę, Śmierć i Zmartwychwstanie Chrystusa, ale je **uobecniamy**, tzn. dzieją się one rzeczywiście, a celebrując je stajemy się ich uczestnikami.

WIELKI CZWARTEK to dzień zakończenia Wielkiego Postu. Uobecniamy w nim Ostatnią Wieczereę Chrystusa i Jego uczniów, podczas której ustanowione zostały: Sakrament Eucharystii i Kapłaństwa.

O godzinie 18.00 w naszym kościele ma miejsce Uroczysta Liturgia Mszy Wieczery Pańskiej, w czasie której przeżywamy tę samą Wieczereę jaką Chrystus spożył ze swoimi uczniami w Wieczerniku. Potwierdzają to między innymi słowa z I Modlitwy Eucharystycznej: *On to w dzień przed męką za zbawienie nasze i całego świata, to jest dzisiaj*. Pomimo swej szczególnie wzniosłej i uroczystej formy, w zasadniczej strukturze Msza ta nie różni się od innych celebracji, jednakże każda Eucharystia, ma korzenie i bierze swój początek w tej właśnie Uczcie, a uzupełniona poprzez Krzyżową Ofiarę Wielkiego Piątku, realnie uobecnia się każdego dnia, na wszystkich ołtarzach.

Ewangelista Jan, umiłowany uczeń Pański, najlepiej zrozumiał sens tego, co się wówczas dokonało w Wieczerniku. Ukazanej przez niego sceny obmywania uczniom nóg, nie ma w żadnej z pozostałych Ewangelii. Podczas tej szczególnej Wieczery, Chrystus ustanawia pamiątkę Swej Męki i Śmierci. Tajemnica zapowiedziana w Księdze Wyjścia, wypełnia się w Chrystusie i przekazana nam jest w Sakramencie Eucharystii. Wskazuje na to również św. Paweł w liście do Koryntian, który przedstawia nam jeden z najwcześniejszych opisów ustanowienia Eucharystii. To, o czym usłyszymy w Jego liście, dokonuje się w czasie każdej Mszy Świętej i to za pośrednictwem tych samych Słów. Oto bowiem prawdziwy Baranek paschalny – Baranek Boży, który uwalnia nas z niewoli grzechu i śmierci.

W końcowej części liturgii następuje przeniesienie Najświętszego Sakramentu do tzw. ciemnicy, symbolizującej pojmanie i uwięzienie Chrystusa przez straż świątynną i sługi arcykapłana. Po zakończeniu liturgii następuje obnażenie

ołtarza, które jest znakiem obnażenia Chrystusa, a także zapowiedzią dla wier-nych, że w najbliższych godzinach nie będą sprawowane Msze święte. Kościół nie opuszcza jednak Chrystusa, a wręcz przeciwnie: czuwa na modlitwie – w naszym kościele, adoracja Najświętszego Sakramentu przy ciemnicy trwa do go-dziny 22.00.

Dobrze by było, aby od tego wieczoru w naszych rodzinach zapanował na-strój powagi i skupienia. Możemy w osobistej bądź rodzinnej modlitwie dzię-kować Panu Jezusowi za dar Eucharystii i Kapłaństwa oraz rozważać jego ostat-nie chwile przed Męką i Śmiercią poprzez np. lekturę Pisma Świętego.

W WIELKI PIĄTEK Kościół, mimo iż nie sprawuje Eucharystii, to jednak rozmyśla nad Męką swego Pana, adoruje Krzyż i modli się do Boga o Zbawienie całego świata. Surowość jest widoczna również w wystroju świątyni: brak jest tego dnia kwiatów, nie ma muzyki ani dźwięków dzwonek, ołtarz jest obna-żony, a tabernakulum otwarte i puste. W tym dniu wypełniają się słowa Chry-stusa z Ostatniej Wieczerzy: *Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich* (J 15, 13). Ale godzina Śmierci Jezusa spra-wowana jest przez Kościół nie jako godzina smutku i rozpacz, ale jako godzina triumfu i zwycięstwa.

Wielki Piątek w Kościele katolickim jest dniem postu ścisłego. Oznacza to, że zdrowe osoby w wieku od 18. do 60. roku życia mogą spożyć tylko jeden posiłek do syta oraz dwa posiłki lekkie. Wszystkich natomiast wiernych w wieku od 14 lat wzwyż, jak w każdy piątek, obowiązuje post jakościowy, czyli wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych.

W czasie Triduum Paschalnego Kościół w sposób szczególny zachęca nas do trwania na modlitwie m. in. poprzez włączenie się w treści Liturgii Godzin. Możemy zatem rozpocząć przeżywanie dnia Męki i Śmierci Pana Jezusa od wspólnej modlitwy brewiarzowej – Wezwania, Godziny Czytań i Jutrni – która w naszym kościele rozpoczyna się o godzinie 8.00. O godzinie 9.00 ma z kolei miejsce nabożeństwo Drogi Krzyżowej, upamiętniające zbawcze cier-pienia Pana Jezusa, w czasie jego wędrówki z krzyżem na Golgotę.

Kościół nieustannie towarzyszy Chrystusowi, przez cały dzień adorując Go ukrytego w Ciemnicy. W godzinę Śmierci Pana Jezusa, tj. o 15.00, odmawiamy w kościele Koronkę do Miłosierdzia Bożego, tym samym rozpoczynając No-wennę przed Świętem Miłosierdzia Bożego w II Niedzielę Wielkanocną.

Najważniejszym momentem tego dnia jest Liturgia Wielkiego Piątku, którą rozpoczynamy w naszym kościele o godzinie 18.00. Mimo swej prostoty, tworzy ona nastrój podniosłej celebracji: składa się z trzech zasadniczych części – Liturgii Słowa, Adoracji Krzyża oraz Komunii Eucharystycznej – i już od po-czątku ukazuje swoją wyjątkowość. Służba liturgiczna udaje się do prezbiterium w ciszy, bez symboli i sztandarów, a po dojściu do ołtarza, kapłani padają na twarz, wierni natomiast klękają.

Prorok Izajasz świadom jest, że ogłasza coś niesamowitego, a zarazem tajemniczego. Żydzi, którzy przez wieki słuchali jego słów, nie potrafili przyjąć, że odnoszą się do Chrystusa. Jezus umiera na Krzyżu jako prawdziwy Baranek Paschalny prowadzony na rzeź, umiera jako zapowiadany Sługa Boży, który swoimi cierpieniami zbawi ludzi zostając wyniesiony do chwały przez Boga Ojca. Dzięki Swojej postawie, jak relacjonuje święty Paweł, Jezus Chrystus stał się dla nas Najwyższym Kapłanem, najpewniejszym pośrednikiem na drodze do Boga. Centrum Liturgii Słowa, stanowi opis wydarzeń wielkopiątkowych. Święty Jan z największą dokładnością opisał tamte wydarzenia. Zwraca również szczególną uwagę na aspekt świadomej i niepozabawionej sensu śmierci Zbawiciela, który umierając na krzyżu, spełnia proroctwa i zapowiedzi o Odkupieniu rodzaju ludzkiego. Na zakończenie Liturgii Słowa zostaje wzniesiona ku Bogu uroczysta Modlitwa Powszechna, opierająca się na wierze, że Jezus Chrystus, który złożył swoje życie w ofierze dla zbawienia wszystkich ludzi, stoi teraz przed obliczem Ojca w Niebie i nieustannie wstawia się za nami. Modlitwa ta jest prawdziwie powszechna, bowiem obejmuje wszystkich ludzi, wierzących i niewierzących – każdy bowiem człowiek został ukochany do końca przez Boga Ojca i za każdego człowieka Syn Boży oddał swe życie. W tej godzinie łaski i miłosierdzia, nie ma na ziemi człowieka, który byłby samotny czy zapomniany – nikt nie zostaje wykluczony z tej modlitwy. Wszyscy jesteście objęci miłością Chrystusa i Kościoła.

Cała Liturgia Słowa wprowadza nas w sens tajemnicy Męki i Zmartwychwstania Jezusa: po zakończeniu Modlitwy Powszechnej ma miejsce bowiem uroczyste wzniesienie i adoracja Chrystusa na Krzyżu, znaku naszego zbawienia. Aby podkreślić istotę tego wydarzenia, wystarczy powiedzieć, że od tego momentu, aż do Wigilii Paschalnej, Krzyżowi oddajemy cześć w taki sam sposób jak Chrystusowi w Najświętszym Sakramencie, czyli przez przyklęknięcie.

Od uczczenia Krzyża, liturgia Wielkiego Piątku prowadzi nas do stołu eucharystycznego, który na czas Komunii Świętej znów zostaje nakryty obrusem. Kościół chce nam bowiem uświadomić, że między Ofiarą na Krzyżu a Eucharystią, istnieje ścisły i nierozzerwalny związek. Kapłan ukaże nam bowiem już nie drzewo Krzyża, ale Ciało żyjącego Chrystusa. Komunia Święta, którą w tym dniu przyjmujemy, pochodzi z darów konsekrowanych podczas Mszy Wieczery Pańskiej. Jest Ona owocem, który dojrzał na Drzewie Krzyża, owocem złożonym w ofierze za nas i dla nas.

Na koniec liturgii, za przykładem Józefa i Nikodema, składamy Ciało Chrystusa w Bożym Grobie – to ostatni akcent liturgii Wielkiego Piątku. Jednak Kościół chce wciąż być przy Chrystusie, dlatego gromadzimy się na adoracji Najświętszego Sakramentu, okrytego białym welonem, w Bożym Grobie. Podobnie jak w Wielki Czwartek, adoracja w naszym kościele trwa do 22.00.

WIELKA SOBOTA to dzień, o którym sam Pan Jezus powiedział: *przyjdzie czas, kiedy zabiorą im pana młodego, i wtedy, w owe dni, będą pościli* (Łk 5, 35). Dlatego Kościół zachęca, by również w Wielką Sobotę zachować wstrzeżność od pokarmów mięsnych.

Choć ciało naszego Pana spoczywa w grobie, to jednak Chrystus zstępuje w tym dniu do otchłani, by wyrwać ludzkość z niewoli śmierci i przywrócić nam wszystkim Życie. My natomiast w ciszy i na modlitwie oczekujemy na Jego Zmartwychwstanie, a pomocą w zrozumieniu tajemnicy Wielkiej Soboty są teksty Liturgii Godzin, dlatego podobnie jak w Wielki Piątek, zaczynamy dzień modlitwą brewiarzową o godzinie 8.00. W Wielki Piątek rozpoczęliśmy nowennę przed Świętem Miłosierdzia Bożego, dlatego o godzinie 15.00 odmawiamy w kościele Koronkę, rozważając drugi jej dzień.

UROCZYŚĆ ZMARTYCHWSTANIA PAŃSKIEGO rozpoczynamy Wigilią Paschalną o godzinie 22.00. Jest ona centralnym obrzędem Triduum Paschalnego, najważniejszą i najpiękniejszą celebracją w całym roku liturgicznym. Jak usłyszymy w uroczystym wyśpiewanym w jej trakcie Orędziu Paschalnym, *jest to ta sama noc, w trakcie której Chrystus skruszywszy więzy śmierci, jako zwycięzca wyszedł z otchłani*. Wigilia Paschalna, składa się z czterech części, ściśle ze sobą powiązanych: Liturgii Światła, w której Chrystus ukazany jest jako Światłość świata, Liturgii Słowa, gdy staje przed nami jako Żywe Słowo, Liturgii chrzcielnej, w której jako Woda Życia włącza nas do swojego Królestwa, oraz Liturgii Eucharystycznej, gdy staje się dla nas Pokarmem na Nowe Życie.

Początkiem Wigilii Paschalnej jest Liturgia Światła. Przed wejściem do kościoła, ma miejsce błogosławieństwo ognia oraz ozdobienie paschału. Kapłan żłobi na nim znak krzyża – symbol zwycięstwa Chrystusa, następnie greckie litery Alfa i Omega – symbolizujące, że Jezus jest naszym początkiem i końcem, a na koniec cztery cyfry bieżącego roku, bowiem przez cały rok, paschał będzie przypominał nam obecność Zmartwychwstałego Chrystusa. Kolejną czynnością jest ozdobienie Świcy pięcioma ziarnami kadzidła, zatopionymi w wosku. Pięć otworów, to pięć ran Zbawiciela. Włożone do nich ziarna symbolizują ducha ofiary Chrystusa, który z miłości cierpiał i przez miłość zwyciężył śmierć. Kapłan zapalając następnie paschał, dopełnia symboliki tej świcy – wosk oznacza Ciało, knot Duszę, a płomień świcy Bóstwo Chrystusa. Następnie Paschał zostaje wniesiony na początku procesji do kościoła, przywołując wspomnienie słupa ognia, poprzez który Bóg ukazywał drogę Izraelitom na pustyni. Jako uwieńczenie tej pierwszej części liturgii Wigilii Paschalnej, wyśpiewane zostanie Bogu radosne Orędzie Paschalne, czyli Exsultet. Wychwała ono wspaniałość Bożego dzieła odkupienia świata – od grzechu Adama aż do Zbawienia, które dokonało się w Chrystusie.

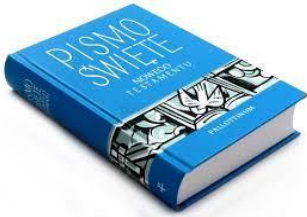
W czasie tej Wielkiej Nocy Liturgia Słowa jest znacznie bardziej rozbudowana. Składa się z większej liczby czytań, a jej przebieg jest inny. Najpierw, odczytane zostaje Słowo Boże, które ukazuje wielkie dzieła jakich Bóg dokonał w życiu człowieka. Następnie odśpiewany jest psalm responsoryjny, po którym celebrans wznosi do Nieba uroczystą modlitwę na chwałę i cześć Wszechmogącego Stwórcy. Po zakończeniu czytań ze Starego Testamentu, zapalane są świece przy ołtarzu, które oznaczają, że nasza świąteczna radość dosięga szczytu. W tym podniosłym nastroju radośnie odśpiewujemy, tak jak w trakcie Wieczery Pańskiej w Wielki Czwartek, przy wtórze organów i dzwonek, hymn Gloria ku chwale Boga.

Po modlitwie Kolekty, znajdujemy się w centrum święta paschalnego, kiedy to Stary Testament ustępuje miejsca Nowemu. W taki sam sposób musi umrzeć stary człowiek, aby mógł narodzić się nowy. To wyjątkowe przesłanie paschalne. Zmartwychwstanie Chrystusa, które głosi święty Paweł, jest początkiem Nowego Życia wierzących.

Tuż po czytaniu, śpiew radosnego Alleluja, wykonany pierwszy raz od ponad czterdziestu dni, wprowadza w Słowa Ewangelii – Prawdziwie Dobrej Nowiny.

Następnie uwaga zgromadzenia przenosi się na źródło chrzcielne. Jest to miejsce, w którym Pascha Chrystusa stała się naszą Paschą: w znaku wody i w wyznaniu wiary w Trójcę Świętą. Źródło to, jak nazywali je Ojcowie Kościoła, *jest jednocześnie grobem dla grzechu oraz łonem matki, z którego rodzi się Nowe Życie*. Słowami Litanii do Wszystkich Świętych, wzywamy orędownictwa naszych Sióstr i Braci, którzy już cieszą się chwałą Chrystusa Zmartwychwstałego w Niebie. Następnie celebrans rozbudowaną i uroczystą modlitwą, podczas której zanurza paschał w wodzie, dokonuje błogosławieństwa wody chrzcielnej, stosowanej odtąd w trakcie przyjmowania nowych wiernych do wspólnoty Kościoła. W tę Wielką Noc każdy chrześcijanin wspomina własny chrzest i odnawia przyrzeczenia chrzcielne.

Eucharystia tej nocy jest najwyższym dziękczynieniem, jakie Kościół składa Ojcu za to, że dał nam swojego Syna, który umarł na krzyżu i Zmartwychwstał. Chrystus jest prawdziwym Barankiem, który zglądził grzechy świata. On przez swoją śmierć zniweczył śmierć naszą, a zmartwychwstając przywrócił nam Życie. Napelnieni łaskami po przyjęciu Eucharystycznego Ciała Chrystusa, nie możemy zatrzymać ich tylko dla siebie. Słowa anioła skierowane do niewiast, skierowane są także i do nas – *Idzie przed wami do Galilei, tam Go ujrzycie, jak wam powiedział* (Mk 16, 7). Dlatego Wigilia Paschalna znajduje swoje dopełnienie w Procesji Rezurekcyjnej, która jest uroczystym ogłoszeniem Dobrej Nowiny o Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa. Na jej czele kroczy krzyż przystrojony czerwoną stułą – znakiem zwycięstwa oraz figura Zmartwychwstałego. My idąc z trzymanymi w rękę zapalonymi świecami, chwalimy ten radosny dzień, w którym zmartwychwstał nasz Pan Jezus Chrystus!

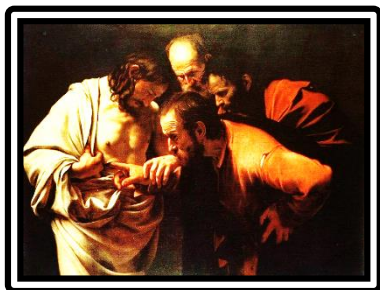
Wiadomości (nie) z tej ziemi

czyli skrót kazania do rozmyślenia

Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, daremna byłaby nasza wiara – napisał w pierwszym liście do mieszkańców Koryntu św. Paweł Apostoł. Doskonale wiedzieli i wiedzą o tym niewierzący w Chrystusa, wrogowie Kościoła, którzy próbowali przez wieki podważyć najważniejszą prawdę chrześcijańskiej wiary – prawdę o zmartwychwstaniu Syna Bożego. Ewangelia opowiada o Chrystofaniach, czyli objawieniach Jezusa zmartwychwstałego. Pomijając fakt, że sami ci, którym Chrystus się objawił, otrzymali dowód dla umocnienia swojej wiary, spisane przez Ewangelistów tych Chrystofanii miało na celu zaświadczyć o prawdziwości tego wydarzenia i w ten sposób utwierdzać w wierze również innych, w tym nas, żyjących prawie 2000 lat później. Rok temu w kazaniu wielkanocnym mowa była o symbolice chusty, którą chciałbym tutaj teraz przypomnieć.

Ewangelia Niedzieli Wielkanocnej ukaże nam Szymona Piotra, który wszedł do pustego grobu i zobaczył leżące płótna oraz chustę, która była na głowie Jezusa – leżącą nie razem z płótnami, ale oddzielnie zwiniętą na jednym miejscu. Otóż po zmartwychwstaniu, kiedy odkryto pusty grób, chusta ta nie leżała gdzieś bezładnie z boku, jak prześcieradła, w które było owinięte ciało Jezusa. Jezus wychodząc z grobu zostawił zwiniętą czy też złożoną chustę, która okrywała jego głowę. W żydowskiej tradycji poskładana chusta należała do dynamiki codziennych relacji między panem a sługą. Gdy sługa przygotowywał stół do kolacji dla swojego pana, starał się, by wszystko było zgodnie z jego życzeniem. Gdy stół był już gotowy, sługa znikał z pola widzenia i czekał, aż pan skończy posiłek. Sługa nie śmiał dotknąć stołu, zanim pan nie skończy posiłku. Po zakończeniu jedzenia pan wstawał od stołu, umywał ręce, usta i brodę, związał serwetę w kulę i rzucał ją na stół. Zwinięta w kulę serweta oznaczała: „skończyłem”. Natomiast jeśli pan po wstaniu od stołu zostawiał poskładaną serwetę obok talerza, sługa nie śmiał jeszcze tknąć stołu, gdyż taka poskładana serweta oznaczała: „jeszcze tu wrócę!”.

Odłożona chusta, która pozostała w Bożym grobie, oznacza, że Pan Jezus wróci – i nie tylko, aby spotkać się po Zmartwychwstaniu ze swoimi uczniami, ale wróci na końcu czasów, aby dopełniło się dzieło odkupienia świata. Wydarzenie sprzed dwóch tysięcy lat, które uroczycie będziemy wspominać, nie jest więc wydarzeniem definitywnie zakończonym. Chrystus zmartwychwstał, wstąpił do nieba, ale znów powróci.

Pocztówka z nieba

*czyli historie o Bożych herosach
opowiedziane przez Andrzeja*

Jednym z najbardziej kojarzonych z Wielką nocą świętych jest niewątpliwie „Niewierny Tomasz”, czyli **św. Tomasz Apostoł**. Każdy z nas zapewne dobrze zna historię przedstawioną w Ewangelii (J 20, 24-29), w której Tomasz nie wierzy pozostałym Apostołom w Zmartwychwstanie Chrystusa, aż do momentu, gdy Jezus przyszedł do niego i kazał włożyć ręce w swoje rany.

Nie posiadamy żadnych informacji, które pomogłyby nam podać dokładną datę narodzin tego Świętego. W Ewangelii poza fragmentem, o którym mowa wyżej, pojawia się jeszcze sześć razy, z czego trzy razy również w Ewangelii św. Jana, między innymi na Ostatniej Wieczery, kiedy pyta Jezusa: *Panie, nie wiemy, dokąd idziesz. Jak więc możemy znać drogę?* Na co otrzymuje odpowiedź: *Ja jestem drogą i prawdą, i życiem.* (J 14, 5-6). Wymieniony zostaje również w Dziejach Apostolskich, jako jeden z przebywających w Wieczerniku apostołów. Zgodnie z tradycją po Zesłaniu Ducha Świętego Tomasz udał się na Wschód, żeby ewangelizować Królestwo Partów (dzisiejszy Iran) i Indie. Poniósł śmierć męczeńską w 67 lub 72 roku, przebity włóczniami na przedmieściach dzisiejszego Madrasu (Ćennaj). Jego relikwie miały potem trafić do Edessy.

Wokół podróży misyjnych św. Tomasza narosło wiele legend. Nie ma pewności czy Apostoł dotarł do Indii, chociaż na pewno istniała tam wspólnota chrześcijańska założona w pierwszych wiekach naszej ery. Co śmielsze przekazy twierdzą natomiast, że Apostoł dotarł nie tylko do Indii, ale także do Chin, Indonezji, a nawet Paragwaju w Ameryce Południowej. O jego pobycie w Indiach krąży opowieść, że miał na zlecenie tamtejszego króla zbudować pałac. Zamiast tego Tomasz głosił Ewangelię i rozdał pieniądze ubogim. Do tej historii odnosi się jeden z atrybutów, z jakim przedstawia się czasem Świętego, czyli pion architekta. Kolejna z legend odnosi się do imienia Apostoła (które zarówno w hebrajskiej, jak i greckiej wersji „*Didymos*” znaczy „bliźniak”) i głosi, jakoby Tomasz miał mieć siostrę lub brata bliźniaka albo nawet być bliźniakiem Chrystusa (jak twierdziły gnostyckie apokryfy).

Święty ten jest patronem między innymi: Indii, Portugalii, architektów, budowniczych, teologów. Wierni modlą się przez jego wstawiennictwo w chwilach zwątpień. Wspominamy go w kalendarzu liturgicznym 3 lipca.

ŚWIĘTE TRIDUUM PASCHALNE

WIELKI CZWARTEK – 14.04.2022

18.00 Msza Święta Wieczerzy Pańskiej.

Adoracja Najświętszego Sakramentu w Ciemnicy do godziny 22.00.

WIELKI PIĄTEK – 15.04.2022

8.00 *Jutrznia – modlitwa brewiarzowa.*

9.00 *Nabożeństwo Drogi Krzyżowej.*

10.00-17.00 *Adoracja Najświętszego Sakramentu w Ciemnicy.*

15.00 *Koronka do Miłosierdzia Bożego.*

18.00 Uroczysta Liturgia ku czci Męki Pańskiej.

Adoracja Najśw. Sakramentu przy Bożym Grobie do godziny 22.00.

WIELKA SOBOTA – 16.04.2022

8.00 *Jutrznia – modlitwa brewiarzowa.*

9.00-17.00 *Adoracja Najświętszego Sakramentu przy Bożym Grobie.*

12.00, 13.00, 14.00, 14.45 *Błogosławieństwo pokarmów wielkanocnych.*

15.00 *Koronka do Miłosierdzia Bożego.*

21.00-22.00 *Adoracja Najświętszego Sakramentu przy Bożym Grobie.*

22.00 Uroczysta Liturgia Wigilii Paschalnej.

Procesja Rezurekcyjna.

NIEDZIELA ZMARTWYCHWSTANIA PAŃSKIEGO – 17.04.2022

Msze św. o 7.30, 9.00, 10.30 i 12.00.

15.00 *Nieszpory Wielkanocne.*

Sakrament pokuty i pojednania (spowiedź św.):

- **Niedziela Palmowa:** 15 minut przed każdą mszą św.
- **Wielki Poniedziałek:** 6.45-7.30 oraz 17.30-18.30.
- **Wielki Wtorek:** 6.45-7.30 oraz 17.30-18.30.
- **Wielka Środa:** 6.45-7.30 oraz 17.30-19.00.
- **Wielki Czwartek:** 15.00-16.00.
- **Wielki Piątek:** 9.00-10.00 oraz po obrzędach do godz. 21.00.
- **Wielka Sobota:** 9.00-10.00.

W dzisiejszym wydaniu autorami tekstów są:
*Ks. Proboszcz, Magdalena Olbryt, Agata i Mariusz Bijokowie
Andrzej Lewandowski i ks. Sławomir Halakuc.*

Chętnych zapraszamy do współredagowania naszej gazetki parafialnej.

Następny numer „Masz Wiadomość” ukaże się w Niedzielę 8 maja,
a w nim o kulcie Najświętszej Maryi Panny i nabożeństwach ku Jej czci.